

HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

LUCY
ASHFORDOVÁ

Dobrodružství na lodi

LUCY ASHFORDOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ
NA LODI

PŘEKLAD

HANA JINDROVÁ

Milá čtenářko,

když Vám píšu tento dopis, je léto v plném proudu a teploty se pohybují nad třicet stupňů... až ho budete číst, budou už možná za oknem plískanice, vítr a zima. Kdoví.

Co se ale rozhodně nemění, je fakt, že Vám stejně jako každý měsíc v roce přináším dva nové romantické příběhy z dob minulých.

Knížka Dobrodružství na lodi od Lucy Ashfordové, kterou jistě dobře znáte už z předchozích Historických romancí, napovídá, o co v příběhu půjde. Ale nemyslete si, že jde o zámořskou loď, na níž se dva lidé jen tak ztratí. Je to spíš bárka, kde se jeden druhému nemůže vyhnout. O komické situace, ale i napětí rozhodně nebude nouze.

Těšit se můžete i na třetí příběh lordů, kteří věrně slouží Koruně, avšak láska jim trochu zamíchá kartami. Tentokrát pro vás Virginia Heathová napsala příběh Sebevědomého lorda Graye, který se v žádném případě ženit nechce, ale srdci nedokáže poručit...

Přeji Vám krásné podzimní dny.

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Ashfordová

DOBRODRUŽSTVÍ NA LODI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Unbuttoning Miss Matilda

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Hana Jindrová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Lucy Ashford
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6474-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6475-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6476-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jack Rutheford se zvedl z matrace na podlaze, nalil vodu do lavoru a začal se mýt. Voda byla ledová, ale statečně si drhnul obličej a hrud, neboť si takový trest zatraceně zasloužil. Už potřetí za sebou se nedokázal přinutit vstát dřív než před devátou – a navíc mu v hlavě bušilo, jako by tam měl hezkých pár kostelních zvonů.

Ty jsi tedy – nadával si v duchu – pořádný hlupák.

Rozhlédl se po přecpané podkrovní místnosti. Kde jen má proboha oblečení? Válelo se pochopitelně na hromadě na zemi, tam, kam ho pohodil ve tři hodiny ráno, když se konečně uložil ke spaní.

Začal se oblékat. Semišové kalhoty a vyspravovaná lněná košile. A také kožená vesta a pár obnošených jezdeckých bot. Když se na sebe podíval do na zdi nakřivo pověšeného zrcadla, prohrábl si tmavé rozježené vlasy a všiml si, že má na tváři tmavé strniště.

Vypadá jako nějaký gauner. A také se tak cítil. Ranní slunce pronikající vysokým oknem ho bodalo do očí i do hlavy. A za to si mohl sám, protože vypil v herně u Dennyho snad galon brandy.

Bylo mu šestadvacet a jeho život se ubíral do nicoty. Jistě, dokázal si vydělat nějaké peníze u hracího

stolu, ale potřeboval si vydělat mnohem víc a co nejrychleji.

Dvěma skoky seběhl po schodech do místnosti přečpané starým haraburdím, které se povalovalo všude na zaprášených policích a pultech. Když vytáhl roletu a odemkl vchodové dveře, vyšel na dlážděnou ulici a ohlédl se na dům, odkud vyšel. Nade dveřmi visel vybledlý štít s nápisem *Starožitnictví pana Percivala*, ovšem ty starožitnosti byl v tomto případě jen vznešený výraz pro bezcenné harampádí.

Zbytek ulice byl po obou stranách zaplněný řadou třípatrových domů, obchodů a jídelen v různém stavu zchátralosti. Jeho příbytek se lišil pouze výlohou s ukázkou zboží, které měl uvnitř – otlučeným porcelánem, hodinami, které nejdou, a odrbanými knihami. Ovšem když si Jack před dvěma měsíci tento obchod pronajímal, pan Percival ho osobně ujišťoval, že je to učiněný zlatý důl.

Jack o tom měl jisté pochybnosti. „Je to trochu stranou, nemyslíte? Tady v Paddingtonu?“

„Právě naopak! Uvidíte, milý pane Rutheforde, že spousta lepších lidí z Mayfairu a Westminsteru přímo miluje zajet si v kočáře do západního Londýna. Jsou přímo posedlí touhou po historických raritách, aby si jimi vyzdobili své městské příbytky. Takže jsme se dohodli na šestiměsíčním pronájmu, že? A vy mně zaplatíte dvacet guinejí za celý obsah a příslušenství – dohodnuto?“

„Dohodnuto,“ souhlasil Jack opatrně a potřásl panu Percivalovi rukou. Bolela ho tehdy hlava, což byl důsledek spousty brandy a nedostatku spánku. Neměl o starožitnostech ani ponětí – stejně jako teď. Věděl ale, že musí něco pořádného dělat, aby si vydělal na živobytí, něco jiného než hrát karty, protože

když člověk příliš často vyhrává, přináší mu to nepřátele.

Tak se stal z Jacka prodavač starožitností a snažil se v této činnosti dosáhnout úspěchu, skutečně. Prvních čtrnáct dní otvíral obchod každé ráno v osm hodin, oprašoval cetky a lacinou bižuterii a pokoušel se vnést do vystaveného zboží jakýs takýs pořádek.

Kolik má za své zboží požadovat? To netušil, ale od oka na ně nalepil spoustu cedulek s udáním ceny. Spal v podkroví na matraci, kupoval si oběd v nedaleké koláčovně a chodil na pivo do místní hospody.

Také se seznámil se svými sousedy. Nalevo od něj byl člověk, který měl vyrábět nábytek, ovšem Jack ho vídal jen zřídka, jelikož truhlář se celý den věnoval popíjení džinu v zadní místnosti. Napravo od Jackova obchodu byla koláčovna, kterou provozovaly dvě půvabné dívky – Margery a Sue. Těm se v obchodě vedlo daleko lépe, protože si vzadu zařídily pivnici, která sloužila lodníkům z nedalekého přístaviště.

Celkem mohl kolem sebe vídat spoustu lidí, ale kočár nějakého boháče nezahlédl za dva týdny ani jeden. Do jeho obchodu vlastně zavítali jen další prodejci starožitností. Většina z nich se rozhlédla po obchodě a řekla něco jako: „Máte tady kupu bezcenných krámů, co? Všechno si od vás vezmu za pár liber a věřte mi, že vám tím prokážu dobrou službu.“

Jack vrtěl hlavou, ale neuniklo mu, že jejich lačné pohledy se zaměřily na věci, které se skutečně prodávaly. Na válečné trofeje a památky.

Už to byl téměř rok, kdy skončila dlouhá válka s Francií, a po Londýně se potulovalo množství nezaměstnaných navrátilivších se vojáků. Neměli sice skoro žádné peníze, ale hodně z nich stále vlastnilo nějaké památky na válku. Byly to vojenské pásky

a nože, mosazné knoflíky z válečných uniforem, pistole a koňské ostruhy.

Jack se dal s některými v hospodě do řeči. „Mám nápad,“ navrhl jim. „Pokusím se vaše věci prodat.“ Zaplatil tedy za krátký inzerát v Timesech.

Na prodej u pana Percivala v jeho skladu starožitných věcí v Paddingtonu. Všechny věci připomínající Wellingtonovo vojenské tažení.

Den poté, kdy vyšel inzerát, zastavil před Jackovým obchodem pěkný kočár a dovnitř vešel dobře oblečený muž. „Přijel jsem, mladíku,“ prohlásil nabubřele, „abych si prohlédl ty vaše vojenské relikvie.“

O půl hodiny později dorazil další boháč a pak další. „Á, hrdinové od Salamanky a Waterloo!“ vzdychali při pohledu na pistole a ostruhy. Jack pokaždé úslužně přikyvoval. Pokaždé se snažil nedat najevo tiché pohrdání jejich fascinací těmito připomínkami války a odhadoval, že by při pohledu na skutečnou hrůzu bitevního pole určitě omdleli. A donutil je zaplatit pěknou sumu.

Ovšem když si všechno spočítal, zjistil, že si tímto způsobem vydělá leda tak na nájem, víc ne. A to znamenalo, že se co nejdříve musí rozhodnout ohledně své další budoucnosti. Teď byl ale čas na opožděnou snídani – a právě v tom okamžiku zahlédl dál na ulici děvče, které prodávalo čerstvě upečené rohlíky. Koupil si od ní dva, a zatímco je ukusoval, loudal se ulicí dál do místa, kde se úzká ulice rozšiřovala a nabízela odlišný pohled.

Přímo před ním se objevil nově vybudovaný paddingtonský přístav. Díky jeho spojení se severem tady vznikalo průmyslové a obchodní středisko. Jack

pokračoval dál, téměř až k okraji vody, kde stály ukotvené lodě.

Ta rušná scéna ho přitahovala. Kanál byl od rána do večera plný plavidel připlouvajících z oblasti Midlands, naložených většinou uhlím, které bylo rychle a s velkým hlukem překládáno na čekající vozy. Ty ho pak odvážely do nedalekých skladů. Lodníci, jak mohl Jack vidět, se jen zřídkakdy zastavili, protože hned jak byl náklad vyložen, museli se zase pustit do práce. Muži, jejich manželky i děti drhli lodě a znovu je plnili dřevem a obilím a pak zamířili zpátky na sever.

Byla to pro lodníky zatraceně těžká práce a stejně tak i pro koně, kteří táhli naložené lodě, i když, jak si Jack dobře všiml, těm se dostávalo stejné péče, s jakou se o své koně staralo jízdní vojsko. Pak přitáhl Jackův pohled vysoký šedý kůň, kterého vedl za ohlávku mladík v dlouhém kabátě a v obnošeném širokém klobouku.

Kůň se zastavil a zvědavě se na Jacka zadíval. Jack ho popleskal po hřbetě. „Jak se vede, kamaráde?“ zamumlal. „Možná bys mi chtěl něco povědět, co?“

„Radši se starejte o sebe, pane,“ okřikl ho mladík v odrbaném klobouku. „Nemá moc rád cizí lidi.“

„Skutečně?“ drbal Jack za ušima zvíře, které spokojeně zaržálo.

Široký klobouk zakrýval mladíkovi obličej, ale Jack si byl jistý, že mu slyšitelné potěšení koně neudělalo radost. Trhl uzdou, přidal do kroku a zavolal přes rameno: „Slyšíte ten rámus? Ty sudy s asfaltem se k vám nebudou chovat tak kamarádsky jako můj kůň.“

Skutečně, ohlušující hluk stále sílil a Jack se ohlédl. Stačil uskočit stranou a jen taktak se vyhnul

obrovským sudům valícím se po hrázi. Zatraceně! To bylo o fous. Zadíchaně se ohlédl za koněm a jeho štíhlým průvodcem, kteří mířili ke kovárně, odkud se ozývalo bušení kladiv.

Ten hluk a shon mu připomněly, že všichni tady mají co na práci, až na něj. Pomalu a neochotně se vracel ke svému obchodu a litoval, že musí opustit rušné přístaviště. Už několikrát se přistihl, že závidí lidem z okolí přístavu jejich pocit spokojenosti a souměřitelnosti. Nic jim v jejich okolí neuniklo, a tak netrvalo dlouho, a začali ho poznávat. Říkali mu pane Percivale, nebo někdy také pane Percy, a věděli, že má obchod se starožitnostmi. Teď proti němu pospíchala skupinka mladých žen s košíky plnými zboží z nedalekého trhu.

„Všechno v pořádku, pane Percy?“ zvolala jedna z nich. „Nepotřebujete dneska něco?“

Vrhaly zálibné pohledy na jeho vlnité tmavé vlasy, koženou vestu, jezdecké kalhoty a boty. Vrátil jim úsměv se slovy: „Ne, všechno je v pořádku.“

Ale nebyla to ani trochu pravda.

Vrátil se zpátky do zaprášeného a neuspořádaného obchůdku, zapálil pár svíček a přemýšlel, co má teď proboha dělat. Několik let sloužil v britské armádě ve Španělsku – vlastně byl důstojníkem, jehož si velice cenil sám lord Wellington. „Vy jste velice schopný taktik, Rutheforde,“ říkával mu. „Vy dokážete odhalit nejtajnější plány našeho nepřítele.“

Co si má ale Jack počít teď? Jeho cílem bylo přece především získat zpátky své dědictví – to bylo na prvním místě. Musel se pomstít člověku, který, zatímco on bojoval, ho okradl o domov, celé dědictví a o jeho čest.

Který ho okradl vlastně o všechno.

DRUHÁ KAPITOLA

„Tady máš toho svého Herkula, Matty.“ Kovář zkontroloval čerstvě okovaná koňská kopyta a spokojeně pokýval hlavou. „Je to pořád pěkný chlapík. Až budeš přemýšlet o jeho prodeji, dej mi vědět, ano?“

Kovářova dílna byla jako jeskyně skřítků, plná žáru z pece a rudých záblesků z rozžhaveného železa, napadlo nejednou Matty. Na kovářova slova teď zavrtěla hlavou. „Já ho neprodám, nikdy. Je to můj starý kamarád a nikdy se nerozejdeme.“ Pak pečlivě odpočítala mince do kovářovy umouněné dlaně a odváděla koně zpátky do přístavu.

Kovář samozřejmě netušil, že je Matty děvče. Stejně jako ten muž, jehož před chvílí málem zavalily sudy. Při té vzpomínce zavrtěla hlavou. Vypadal jako pěkný nafoukanec a Herkulovi věnoval větší pozornost než jí. Jako většina lidí si i on myslel, že je Matty jedním z místních mládenců, a jí to tak vyhovovalo. Ano, díkybohu za to.

Herkules klapal vedle ní a Matty ho poplácala po zadku. „Líbí se ti tvoje nové boty, kamaráde?“ Štoulchl ji na oplátku do zad a spokojeně spolu zamířili do zátoky.

Nechtěla úmyslně klamat lidi a její dlouhý kabát

a široký klobouk nemyslela jako převlek – považovala jenom mužské šaty za daleko pohodlnější a užitečnější. Bylo jí devatenáct a plným jménem se jmenovala Matilda Greyová. Celý život bydlela v zátocce, a když teď míjela kotvící lodě, jejich posádky ustaly v práci a zdravily ji. „Brýtro, Matty! Tak co Herkules? Už má nové boty?“

„Herkules je spokojený. Okovat už potřeboval. A kovář říkal, že teď už zvládne všechno.“

Jistě, všichni její známí ze zátoky věděli, že je Matty dívka, ale cizinci to netušili, dokud se k ní nepřiblížili. A ona obvykle nikomu nedovolila, aby se k ní přiblížil moc blízko, nikomu. Oříškově hnědé vlasy měla nakrátko zastřižené, oblékala si košili, kalhoty a starý kabát, který jí sahal pod kolena, a na nohou měla těžké boty – nic elegantního. Pokládala ale za daleko jednodušší se takto oblékat, protože jí to pomáhalo vypadat důvěryhodně a bezstarostně.

I když dneska se moc bezstarostně necítila. Když platila kováři za práci, připomnělo jí to smutnou skutečnost, že jí zbývají peníze sotva na tři čtyři měsíce, aby mohla žít jako dosud. *Takhle to nemůže jít dál, Matty.* Pravidelné účty za kotviště stejně jako za ustájení Herkula a za jídlo jí dělaly starosti, které až dosud odháněla. Ale jednoho dne se bude muset zbavit svého koně nebo loďky. A co si počne potom?

Rozhlédla se kolem sebe, jako by hledala nějaký nápad. Zátoka byla plná lodí, na které se nakládalo obilí a dřevo určené k odvozu na sever. *Jedna loďka tažená koněm uveze šestkrát víc než vůz tažený čtyřmi koňmi,* připomněla si, co jí říkával její otec, když byla malá. *Přístav znamená zajištěnou budoucnost, Matty!*

Tatínek zemřel před dvěma lety a připomínka jeho

hlasu jí pomáhala utišit pocit ztráty a obavy o budoucnost. Jistě, přístav může znamenat zajištěnou budoucnost – ale ne pro ni.

Uvědomila si, že na ni z nedaleké lodi volá žena. „Jak se daří, Matty? Připravuješ se na další cestu, vid’?“

Bess, jedna z jejích nejstarších přítelkyň, držela v ruce velký namydlený rejžák. Ona totiž neustále něco drhla a myla – svoji loď, prádlo nebo své děti. „Dělám si plány do budoucna, víš, Bess?“ volala na ni v odpověď Matty.

„Ty a tvoje plány!“ Bess kroutila hlavou a nesouhlasně zamlaskala, ale oči měla plné laskavosti. „Jenom nezapomeň, že ti kdykoli s mým Danielem rádi se vším pomůžeme, ano?“

„Já vím. Děkuju ti, Bess.“ S těmi slovy pokračovala Matty dál ke své lodi *Planá růže*, kde poblíž uvázala Herkula.

Byly jí pouhé tři roky, když jí zemřela maminka, a byla to právě Bess, kdo ji zahrnul svou péčí a láskou, vařil pro ni i pro jejího otce a dělal jim společnost, když bylo zapotřebí. Oběma jim pomáhala zahojit bolest z velké ztráty.

Matty proto pokládala Bess a jejího manžela za své nejlepší přátele, ale teď si uvědomila, že ji Bess nepřestává pozorovat, a ona potřebovala soukromí. Zašla do malé kajuty, zula si boty a posadila se na úzkou postel.

Ještě stále se jí tolik stýskalo po tatínkovi. Vystudoval na Oxfordu, vydělával si psaním článků pro časopisy věnované historii a občas pořádal přednášky. Mohl vést pohodlný život jako učitel, ale miloval přístav stejně jako historii – a Matty ho podezírala, že ačkoliv měl univerzitní vzdělání, měl rád společnost

obyvatel přístavu stejně jako oxfordských kolegů. Nedělalo mu větší radost než posedět v letní večer u vody se svými kamarády z lodí a poslouchat jejich vyprávění. Staral se o *Planou růži* stejně dobře jako skutečný lodník, sám ji natíral asfaltem, opravoval nátěr a leštil kovové součástky. Matty ho už od malička doprovázela a žadonila: „Můžu ti pomáhat?“

„Dobrá, budeme to dělat spolu,“ souhlasil tatínek často.

Když přišel o ženu, bolestně ji postrádal, ale Matty odjakživa věřila, že mu hodně pomáhalo plout s dcerou lodí od jednoho města k druhému. Všude, kde zastavili, prohledával místa starých bitev a zříceniny hradů. Někdy se mu podařilo vykopat cenné památky – ale nedělal to pro peníze, často své objevy věnoval muzeím nebo školám. „To je náš hledač pokladů,“ říkali o něm lidé kolem vody pyšně.

Občas Matty zaslechla, jak si cizí lidé šeptají, že otec vede nepřírozeně osamělý život, a to má neblahý vliv na jeho dceru, ale v té době si Matty nikdy nepřipadala osamělá, protože celou přístavní společnost považovala za svou rodinu. Staraly se o ni zejména ženy, poučovaly ji, když začala dospívat, varovaly ji před muži, a když si na ni začal dovolovat některý z jejich synů, dostal co proto. „Jen si zkus začít něco s naší Matty! Ona je jiná, rozuměls?“

Na *Plané růži* vedla se svým otcem skutečně výjimečný život. V létě jí vykládal o nejrůznějším ptactvu, které žilo kolem vody, o rostlinách a vodním živočišstvu. V zimních večerech, kdy voda kolem nich zamrzla, seděli ve vytopené kabině a otec jí vyprávěl vzrušující příběhy z dávno minulých časů. Učil ji také praktické věci, jako třeba jak pečovat o loď, jak proplout zdymadlem a jak se zabezpečit, aby ji nikdy

nepřekvapili žádní zloději a lupiči. Matty se naučila praktické i teoretické věci, a to jí přišlo vhod, když její otec před dvěma lety náhle zemřel.

„Srdeční záchvat,“ řekl smutně doktor. „Nesmíte si to klást za vinu, drahoušku. Nešlo mu už nijak pomoci.“

Její přátelé se u ní po pohřbu sešli a pokoušeli se jí pomoci radou. „Možná je čas, aby ses vzdala lodi, Matty, a popřemýšlela o jiném životě.“

Měli o ni obavy, dobře to věděla. *Dívka, tak mladá jako Matty a sama na lodi*, slyšela je špitat. *To není dobře. Není to bezpečné.* Věděla, že jí dojdou peníze, ale jaký jiný život by si dokázala představit, když až dosud žila spokojeně a svobodně na vodě?

Poslední dva roky si příležitostně vydělala nějaké peníze dopravou lehčího nákladu na kratší vzdálenosti – balíků látek, porcelánu nebo jiného vybraného zboží. Herkules byl sice starý, ale byl dobře vycvičený – přesně věděl, jak klidně šlapat tažnou cestou bez toho, že by se rozběhl za hejnem divokých kachen nebo se polekal přijíždějících člunů, zatímco Matty obsluhovala kormidlo a snila o tom, že se jednoho dne vydá na cestu za pokladem, o němž se otec, než zemřel, domníval, že ho objeví.

„Patříš mezi nás, Matty,“ říkali jí lidé kolem ní, „a vždycky budeš, holčičko.“

Matty ale věděla, že ve skutečnosti je sama a potácí se někde mezi světem oxfordských studentů a přístavní společností, a přitom nepatří nikam. A stejně tak dobře věděla, že v takovém způsobu života bez pravidelného příjmu nemůže už dlouho pokračovat, a už brzy – nejspíš na podzim – bude muset *Planou růži* prodat. Při té představě se otrásla. Tvrdila Bess, že má nějaký plán, ale kéž by tomu tak bylo.

Pomalu vytáhla zpod postele plechovou pokladničku a odemkla ji. *Ty peníze se od poslední, kdy ses do ní dívala, docela jistě nerozmnožily, ty hloupá.*

Uvnitř bylo pár věcí, které už dlouho pečlivě schraňovala – tři bronzové keltské brože, amulet z doby železné a dva malé stříbrné svícný, nejspíš z tudorovského období. A také tam byla zlatá mince, pečlivě zabalená v jemném kusu látky. Římská mince.

Zvedla minci proti světlu a napadlo ji, že až do smrti nezapomene zbožnou úctu, s jakou z ní tatínek před dvěma roky odstraňoval špinavý nános. „Tam, kde je jedna taková mince, Matty,“ říkal, „tam jich bude víc.“

Té mince se nikdy nevzdá. Ale možná by mohla prodat ty keltské brože nějakému sběrateli, a pak by měla dostatek peněz na cestu za tatínkovým pokladem, i když tu byl ještě jeden problém. Dostat se na místo, kde otec našel tu minci, bude trvat aspoň tři dny a k tomu bude potřebovat někoho, kdo jí pomůže s lodí. Protože to nemohla být žádná žena, koho by si měla najmout, ten *někdo* musí být muž – při té představě se jí zastavilo srdce. Povzdychla si a opatrně uložila minci, brože a ostatní poklady zpátky. Pak vyběhla zase na palubu.

„Matty, holčičko!“

To volala zase Bess ze břehu a mávala nad hlavou listem papíru. „Podívej, někdo mi přinesl tenhle dopis a pro mě to nemá patu ani hlavu.“

„Dopis? Ukaž mi ho.“ Matty k ní seběhla a rychle listinu přelétla očima. „Bess, to je od obchodníka s obilím v Brentfordu. Nabízí ti novou smlouvu. A na celý rok!“

„Opravdu?“ Její přítelkyně radostně zavýskla. „Počkej, až to povím Danielovi! Ten člověk platí

dobře, vážně moc dobře. Nechceš k nám přijít na večeři, děvče? Taková zpráva zasluhuje oslavu!“

„To bych ráda.“ Matty to myslela doopravdy. „Ale Bess, nejdřív si ještě musím něco zařídit. Rozhodla jsem se, že potřebuju prodat pár věcí po otci – nějaké staré cetky – takže budu muset zajet do města.“

„Drahoušku, jestli potřebuješ peníze, můžeme ti s Danielem vypomoct...“

„Ne! Bess, to mě ani nenapadlo. Možná nakonec ty věci ani neprodám, ráda bych ale měla představu, kolik za ně můžu dostat.“

„No, místo aby ses plahočila do města a zpátky, proč se nezastavíš tam na tom místě přímo na konci ulice?“

„Které místo myslíš?“

„Visí tam nahoře štít a na něm je napsáno *Starožitnosti pana Percivala*. Teď to tam vypadá dost zchátrale, ale viděli jsme mladého chlapíka, který to provozuje, a můj Daniel říkal, že vypadá docela vzdělaně. Proč to u něj nezkusíš?“

Do centra Londýna, kde sídlili starožitníci, to bylo skutečně hodně daleko. „To bych mohla,“ pronesla Matty zadumaně.

„Jen si dej pozor, aby tě pan Percival neošidil. A potom k nám přijď na tu večeři, ano? A pak...“ Bess na chvíli zaváhala. „Možná bychom si mohly trochu promluvit. Víš, přemýšleli jsme, já a Daniel, že bys možná měla přestat jezdit sama s lodí. Jsi vzdělaná a tohle není život pro děvče, jako jsi ty.“

Matty na ni zatvrzele pohlédla. „Ale je to jediný život, který znám. Jediný život, který si přeju, Bess, vážně –“

Matty s velkou úlevou zaznamenala dvě děti, které běžely ke své matce, a jedno z nich svíralo kotě.

„Mami! Mami! Podívej, co nám dal uhlíř Joe za to, že jsme mu pohlídali koně. Ta kočička se jmenuje Sukey a Joe říkal, že bude strašně hodná. Můžeme si ji nechat, mami? Prosím, prosím...“

Matty tak mohla utéct před Bessiným kázáním a vrátit se zase do své kabiny.

Ale necítila se o nic lépe.

Bess měla nejspíš pravdu, když říkala, že tohle není život pro děvče, jako je ona. Ale jak ho může Matty opustit, když nikdy žádný jiný život nepoznala?

Nečekala, že tatínek zemře tak najednou. Ještě teď ji obklopil závoj smutku, ale v téhle chvíli nabyl čas na zármutek a podlehnutí lítosti. Otec ji naučil všechno, co potřebuje, aby na vodě dokázala přežít – až dosud přežila a v budoucnu přežije taky.

Neprodá *Planou růži*, neprodá ani Herkula. A nikdy se nevzdá tatínkova posledního snu.

TŘETÍ KAPITOLA

Najít cestu k starožitnostem pana Percivala netrvalo Matty dlouho. Přesně, jak jí Bess popisovala, vývěsní štít se lehce otáčel ve větru. Ale když přišla blíž, pokleslo jí srdce.

Uvědomovala si, že pan Percival bude sotva jeden z těch odborníků, které její otec tak rád navštěvoval v Oxfordu, ale neočekávala, že obchod bude tak zchátralý. Kdyby nebylo vývěsního štítu, ani by si stísněného stavení mezi obchodem nábytkáře a pekařstvím nevšimla. A když přistoupila k špinavému oknu, uviděla směs haraburdí – ano, to bylo to pravé slovo – haraburdí, poházeného všude po místnosti.

Nemělo by ji to odradit? I když – otec jí říkával, že první pohled může být klamný. „Nikdy nedávej na první dojem.“

Mohla v to tedy doufat.

Jelikož dveře byly pootevřené, stáhla si klobouk hlouběji do očí a prodírala se cestou mezi regály starých mosazných hrnců a pánví, které do sebe hlasitě narážely, když je mýjela. Uvnitř vrhala jediná olejová lampa skomírající světlo na police plné zaprášených knih a ozdobných předmětů. Na zdech visely obrazy, většina z nich nakřivo. Prodejní pult nebyl téměř

vidět pod haldou starých kabátů. Zato nešlo neslyšet dohadující se zvýšené hlasy.

„Přestaňte držet mého syna Tommyho za kabát, slyšel jste?“ ječela nějaká žena. „Vy jeden ukrutníku! Podívejte, jak je proti vám malý.“

„Potom by měl váš syn vědět – že sem nemůže chodit a krást mi zboží,“ ozval se klidný mužský hlas.

„On vám nic neukradl, můj Tommy nic takového neudělal. On se jen díval!“

„Opravdu?“ Mužský hlas teď zněl pobaveně. „To je zvláštní způsob *dívání*, cpát si do kapes věci, nemyslíte?“

Matty zahlédla muže, jak drží malého svíjejícího se kluka za límec. Byl vysoký a tmavovlasý, asi tak pětadvacetiletý. A hned ho poznala. Byl to ten muž, který u přístaviště obdivoval Herkula a mluvil překvapivě kultivovaným hlasem, což ji tehdy překvapilo.

Žena byla celá rozpálená. „Pusťte mého Tommyho, vy jeden násilníku, nebo zavolám konstábla!“

„Tak to udělejte,“ souhlasil muž. „Ušetříte mi tím potíže.“ Žena se zarazila a muž pokračoval: „Nařídte svému andělskému synovi, ať vyprázdní kapsy, ano?“

Na chvílku Matty přemýšlela, jestli se ta žena nepokusí uhodit toho muže pěstí do zarostlé tváře, ale to by nebylo ani trochu moudré. Odhadovala šířku jeho ramen pod kabátem a došla k závěru, že ten obnošený kus oděvu ukrývá mohutně vypracované svaly. Bylo jasné, že žena došla k stejnému závěru, a tak nakonec souhlasila. „Tak dobrá. Tommy, vyndej všechno, co máš v kapsách, ty hlupáčku.“

Tommy se zamračil, ale přesto z kapes vyndával svůj lup – cínovou krabičku na šňupací tabák, mosazný pečetní prsten a stříbrnou lžici.

„V pořádku,“ řekl muž. „A teď oba vypadněte. A ty, Tommy, poslouchej –“ naklonil se blíž k chlapcovu uchu, „jestli tě tady ještě někdy načapám, naložím ti pěkných pár na záda, to ti slibuju. Slyšels mě dobře?“

Tommyho matka s posledním nenávisným pohledem na muže táhla chlapce ven a začala na něj ječet: „Poslouchej, Tommy, už jsem ti říkala jednou, už jsem ti říkala stokrát...“

Její hlas slábl, až zanikl v dálce, a Matty postoupila dál k muži. Dávala si pozor, aby se držela z dosahu světla jediné lampy. Odkušala si. „Vy jste pan Percival, předpokládám.“

Málem nadskočil leknutím. „Á! Promiňte, neviděl jsem vás.“ Začal si prohlížet lžici, kterou chtěl kluk štípnout, vyleštil ji o rukáv kabátu a pak ji položil na už tak přeplněnou polici. Matty nedokázala najít v těch uskladněných věcech žádný řád – připadalo jí to jako zmatek bez ladu a skladu.

Muž se k ní obrátil čelem a Matty najednou přestala dýchat. Měl v sobě *něco*... snad to byly ty ostře řezané lícní kosti a čelisti, které ji na rozdíl od jeho pomalého uklidňujícího hlasu zasáhly až fyzicky.

„My jsme se přece už jednou potkali. Děkuju vám, že jste mě varoval před těmi sudy, které by mě bývaly zavalily.“

Rychle krátce přikývla. „Nechtěl jsem vás vidět placatého.“

Zasmál se, ale Matty to zmátlo, protože za těma pobavenýma modrýma očima se ukrývalo něco nebezpečného. I když to byla možná jen její představa, protože teď si povzdychl a málem smutně řekl: „Takže vás vítám u sebe doma, třebaže nečekám, že byste si tady náhodou chtěl něco koupit, nebo snad

ano? Nechcete tady snad něco štípnout jako mladý Tommy?“

Matty měla na jazyku zlostnou odpověď, ale chladně odpověděla: „To je trochu odvážný předpoklad, pane Percivale.“

„Promiňte, ale obávám se, že jsem poslední dobou trochu cynický. A když už jsme u toho, já nejsem pan Percival – pan Percival není vlastně skutečný, skutečný je pouze nájem. Jmenuju se Jack Rutheford. A vy, mladý muži, jste tady proč?“

Pokusil se jí podívat do tváře, ale Matty vděčná za svůj široký klobouk i za přítmí, které je obklopovalo, si od něj držela odstup. On si myslí, že je mládenec. Nechá ho tedy při tom. „Mám nějaké staré brože a rád bych si je od vás nechal ocenit, pane Rutheforde.“

„Nechte mě hádat,“ povzdechl si. „Mají obrovskou cenu, že? Pocházejí přinejmenším z doby Tudorovců a vy mně je jako laskavost prodáte za guineu. Nemám pravdu?“

„Nejsou z doby Tudorovců!“ Matty zapomněla na obvyklou opatrnost. „Ty brože jsou keltské a –“

„No to je skvělé,“ přerušil ji. „Dám vám tedy příplatek.“ Spráskl ruce a zatleskal. *Pěkně tvarované ruce*, všimla si Matty. *Elegantní ruce...* Dostala na sebe vztek, že si toho vůbec všímá, a rychle obrátila pozornost k tomu, co ten muž říká.

„Ale jestli jsou ty vaše brože pravé,“ pokračoval, „tak sním vlastní klobouk. Vy podvodníci už mě unavujete. A teď, jestli vám to nebude vadit, vás musím vyprovodit, protože mám dost neodkladnou schůzku –“

Matty ho chladně přerušila. „To vy jste podvodník.“

Překvapeně vyhrkl: „Prosím?“

„Jste podvodník.“ Matty se rozmáchla rukou po všech těch přeplněných policích. „Prodáváte předražené krámy. Tyhle vázy, které máte označené jako delfský porcelán z počátku osmnáctého století, nic takového nejsou – nejspíš je někdo vyrobil před rokem, a ne v Holandsku, nýbrž ve Stoke na Trentu.“

Všimla si, že Jack vypadá dost zmateně. „Ve Stoke? Opravdu? Ale proboha, jak –“

„Protože toho o starožitnostech hodně vím, což o vás zřejmě neplatí.“ Mávla rukou na další polici. „Tyhle mísy, které jste označil jako čínské z dynastie Ming, ty byly vyrobeny v továrně ve východním Londýně. Můžou být staré tak dva roky, ne dvě století. A tamten kus dřeva popsáný jako veslo z Egypta – chcete vědět, co je to ve skutečnosti?“ Ukázala na asi tři metry dřeva, opřené o zeď.

„Vlastně ani nevím, jestli to chci vědět.“

Přesto mu Matty vysvětlila, že se jedná o staré lodní bidlo. „Nejspíš hnilo posledních dvacet let v bahně Temže.“

„To je škoda,“ zatvářil se smutně. „I když si stejně myslím, že ten egyptský kousek zní líp.“

Matty už to přestávalo bavit. „Vidím, pane Rutheforde, že moje návštěva byla zbytečná.“ Uvědomovala si, že mohla být i riskantní, protože se ten muž najednou soustředil víc na ni než na to, co říká.

Obvykle jí neznámí lidé nevěnovali zvláštní pozornost – prostě předpokládali, že je chlapec, a tím to skončilo. Ovšem pan Jack Rutheford si ji prohlížel hodně zblízka a při tom se mračil, což ji znervózňovalo. Rychle se obrátila k odchodu, ale on na ni zavolal: „Počkejte, prosím!“

Proti své vůli se otočila.

„Předpokládám, že nejspíš nehledáte práci, nebo se mýlím?“

Překvapilo ji to. „Práci?“

„Ano. Jako můj asistent. Víte, pronajal jsem si tohle místo před dvěma měsíci a snažil jsem se všechny ty věci určit a ocenit, ale máte naprostou pravdu.“ Pokrčil rameny. „Nevyznám se v tom.“

„Tak proč jste si proboha ten obchod pronajímal?“ Nedokázala skrýt opovržení. „Nic vám to nepřinese.“

„Obávám se, že to byl ode mě skutečně hloupý nápad. A začíná mi docházet, že to tady musí vzít do ruky někdo, kdo toho ví o starožitnostech daleko víc než já.“

„Najít někoho takového by nemělo být těžké.“ Ukázala na pult, kde ležely pistole a meče. „I když si umím představit, že prodávat tyhle věci vám nedělá potíže, co? Tyhle památky na válku?“

Přes tvář mu přeběhl stín. „Ne,“ řekl tiše. „To mi skutečně žádné potíže nedělá.“

„Podvádíte staré vojáky.“ Matty se na něj zpod krempy klobouku zářivě usmála. „Bože, musíte být na sebe vážně pyšný.“

V jeho modrých očích zahlédla cosi nebezpečného a srdce jí poplašeně poskočilo. *Ty blázne, schválně proti sobě štvěj takového mizeru.* Byl nejvyšší čas, aby odsud vypadla.

Pohlédla ke dveřím, které ji sváděly k odchodu. Ale pak se ten muž usmál – a byl to úsměv, který ji nepříjemně zasáhl, protože byl plný hořkosti. „Pyšný na sebe?“ opakoval. „Vlastně právě naopak. Zato vy máte skutečně hodně odvahy, víte to? Na takového... mladíka.“

Cítila, jak jí najednou vyschlo v krku, a zaváhala. Uvědomil si snad, že je vlastně děvče?

No a co? okřikla se rychle. Copak na tom snad záleží? I přesto však ji to znepokojilo, neboť odhadovala, že tenhle muž zná ženy dobře ze všech stránek. Na okamžik se očima zabodl do jejích a prohlížel si ji od hlavy až k patě, ale oplatila mu pohled a odpověděla.

„Takže vy si myslíte, že jsem odvážný, protože jsem vám řekl, že prodáváte špatně označené věci a nadhodnocujete je? Cožpak jste o tom nevěděl?“

Vyšel před pult. Co teď udělá? Potrestá ji za to, že si z něj dělá legraci? Někam ji unese? *Nebud' bláhová*, okřikla se, ale i tak jí srdce bušilo jako kladivo a před očima jí vyvstávaly nejrůznější představy. A pak – pak se rozesmál. V jeho hlasitém ironickém smíchu bylo ale víc nebezpečí než v jeho slovech.

„Tak mi pomozte,“ vyzval ji klidně, „proč byste to neudělal? Všechny věci tady správně popište a oceňte a já vám zaplatím částku, která bude na váš věk velkorysá. Co tomu říkáte?“

Takže její tajemství neuhodl. Ulevilo se jí, ale rozhodně zavrtěla hlavou. „Myslím, že byste si měl najít jiné uplatnění pro vaše schopnosti.“

„Potíž je v tom, že vlastně nevím, jaké schopnosti mám.“

„Co takhle úlisně mluvit? Věšet někomu bulíky na nos?“ *Ale Matty!* V duchu nad svou drzostí zaúpěla. *Nechceš trochu ubrat?*

Nepřestával se usmívat, ale přimhouřil modré oči a Matty si uvědomila, jak jí prudce tluče srdce. Potřebovala okamžitě vyjít dveřmi ven. Byl tady ale jeden velký problém. Ten muž, téměř dva metry svalů a šlach, jí stál v cestě.

Právě když zvažovala, jak nejlépe upláchnout,